

Носътъ му бѣше порастналъ толкова, че му бѣше затворилъ дори устата. Ганчо не можеше вече нито да дума, нито да яде. . . А започна и да се задушаваше... Едвамъ дишаше.

Изплашиха се майка му и татко му. Грабнаха го бързо въ единъ автомобилъ и го закараха въ болницата. Лѣкаритѣ казаха:

— Операция!... Бъркалъ въ носа си съ мръсни ржце!..

Сложиха Луданчо на една маса. Завързаха ржцетѣ и краката му съ ремъци. Той поиска да рита, не може. поиска да се брани съ ржцетѣ не може. поиска да вика, да реве, пакъ не може...

Лѣкаритѣ го опоиха и почнаха операцията.

Когато се свести Ганчо и отвори очи, видѣ, че майка му седи до него и плаче. . . Баща му го гледа изплашенъ, цѣлиятъ побѣлѣлъ отъ мжка и страхъ за него. Луданчо едвамъ, едвамъ подигна дѣсната си ржка, подигна я и пипна носа си. . . И изтръпна. Тамъ стърчи нѣкаква дървена кутийка, вмѣсто носъ. . . Кутийката завързана презъ главата, презъ шията му и здраво стегната. Ганчо пипна още еднажъ превръзката, уплаши се, изписка и припадна.

Дълго време лежа той въ болницата. Лежа съ вързани ржце. Не му позволяваха да мръдне, да пипа съ ржцетѣ си, за да не отвърже превръзката. Хранѣше го майка му само съ млѣко презъ една дълга гумена тръбичка.

А това ли бѣше за нашъ Луданчо? Да не мръдне и устнитѣ си дори!

Чакъ следъ десетина дни отвързаха ржцето му. Дадеха му и огледало, да се огледа. И когато видѣ той лицето си, когато погледна дървената кутийка, вмѣсто носъ, нищо не рече, само зарони едри сълзи. . . Рони сълзи Луданчо, въздиша и нищо не дума.

Изписаха го отъ болницата. Заведоха го у дома съ намордникъ на носа като куче.